

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/315/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114230789
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5114230789.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Romana Tichého v právnej veci navrhovateľa: W. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom F., ul. C. č. XX, proti odporcovi: Z. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. č. XXX, o zvýšenie výživného na plnoleté dieťa, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 8C/290/2014-42 zo dňa 15. decembra 2014, takto

rozhodol:

vzájomný návrh odporcu na zníženie výživného **n e p r i p ú š ť a**.

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

N a r i a d ť u j e okresnému súdu vykonať opravu v úvodnej časti rozsudku, a to pokiaľ ide o meno odporcu, ktoré správne znie: „Z.“.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 8C/290/2014-42 zo dňa 15. 12. 2014 zvýšil vyživovaciu povinnosť odporcu na navrhovateľa, naposledy určenú rozsudkom Okresného súdu v Žiline č. k. 21P/366/2012-36 zo dňa 26. 11. 2012 zo sumy 80 eur mesačne na sumu 150 eur mesačne s účinnosťou od podania návrhu na súd 22. 09. 2014, ktoré bude odporca poukazovať k rukám navrhovateľa do 15. dňa v mesiaci vopred. Doplatok na výživnom za obdobie od 22. 09. 2014 do vyhlásenia rozsudku 15. 12. 2014 vo výške 231 eur súd povolil odporcovi splácať v splátkach vo výške 20 eur mesačne, splatných spolu s bežným výživným s tým, že v prípade nezaplatenia, čo i len jednej splátky riadne a včas sa stane splatným dlh na celom zameškanom výživnom. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že u navrhovateľa došlo k takej zmene pomerov, ktorá odôvodňuje zvýšenie výživného voči odporcovi, a to v pomerne nízkej miere, vzhľadom na zvyšujúce sa životné náklady, pričom súd osobitne uznal argument navrhovateľa, že v treťom ročníku vysokoškolského štúdia dochádza k završeniu prvého, t.j. bakalárskeho stupňa vysokoškolského štúdia, po ktorom je prirodzene možné pokračovať v druhom t.j. magisterskom stupni vysokoškolského štúdia. Zároveň však došlo k podstatnej zmene pomerov na strane odporcu, spočívajúcej v tom, že podľa ním nespochybného tvrdenia navrhovateľa, odporca bol zaviazaný v predchádzajúcom konaní Okresného súdu Žilina sp. zn. 21P/366/2012 vo výške 80 eur mesačne za situácie, keď odporca bol toho času nezamestnaný. Tým, že odporca podľa dokazovania vykonaného v tomto konaní poberá pravidelný príjem zo zamestnania, a to už len výslovne v rozsahu potvrdenia týkajúceho sa jeho priemernej mzdy vo výške 531,41 eur mesačne, čo samotné dostatočne odôvodňuje zvýšenie výživného navrhovateľa.

Zároveň ako súd ustálil na pojednávaní, navrhovateľ je jedinou prednostnou vyživovacou povinnosťou odporcu podľa § 62 ods. 5 zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákona o rodine“). Navrhovateľ je svojou výživou podľa ust. § 62 ods. 1 Zákona o rodine odkázaný od obidvoch svojich rodičov. O navrhovateľa sa stará jeho matka, ktorej pritom tiež vznikajú náklady. Mesačné výdavky navrhovateľa vyčíslené v návrhu na začatie konania v rozsahu nákladov domácnosti vo výške 250,38 eur nie sú vierohodné ako výdavky samotného navrhovateľa, napokon navrhovateľ ako svoje výdavky označuje ďalšie vo výške 250,38 eur a jednorazové výdavky v roku v súvislosti s vodičským kurzom typu B na 403 eur. Tieto výdavky čiastočne zodpovedajú základným životným potrebám, ktoré sú všeobecne známe aj bez osobitného dokazovania, pričom podporne možno argumentovať sumou životného minima podľa zák. č. 601/2003 Z. z. v znení účinnom v súčasnosti, ktorá u nezaopatreného dieťaťa ako spoločne posudzovanej osoby (t.j. bez vlastných výdavkov na bývanie) predstavuje minimálne 90,42 eur (tu teda nie argumentačne priamo nákladmi samostatne posudzovanej osoby, ktorá by ale nemala ďalšie náklady na štúdium a zdravotnú starostlivosť vo výške 198 eur). Súd považoval za pravdivé, že tu vyčíslené náklady tieto presahujú, čo primerane zodpovedá právu podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, ktorí majú príjem zo závislej činnosti, ale nie až v miere vyčíslenej navrhovateľom, lebo táto nie je primeraná realite predstavujúcej príjmami rodičov. Pritom zároveň časť nákladov navrhovateľa nad rámec základných životných potrieb je dôvodne odôvodnená štúdiom na vysokej škole a zdravotným stavom navrhovateľa. Za takýchto okolností sa súd zaoberal limitmi spočívajúcimi v možnostiach a schopnostiach povinných osôb podľa ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Na strane otca súd zohľadnil, že má jednu prednostnú vyživovaciu povinnosť, práve k navrhovateľovi ako nezaopatrenému dieťaťu. Obrana odporcu osobitne, ktorá spočívala v zmene priezviska navrhovateľa bola zjavne neúčinná. Obrana spočívajúca v starostlivosti o jeho rodičov nebola tiež rozhodujúca pre prednostný charakter vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, pri ktorej sociálne postavenie iných osôb je vecou ďalších právnych vzťahov. Ďalšia obrana odporcu spočívajúca vo vynakladaní vlastných životných nákladov (najmä v najvyššej položke náklady na pevné palivo bez preukázania časového pokrytia) je vecou prispôsobenia svojich ďalších než základných životných potrieb realite, obdobne ako na strane navrhovateľa. Čo sa týka samotnej výšky výživného súd ju priznal napokon vo výške podľa návrhu navrhovateľa, t.j. 150 eur, ktorá zodpovedala preukazovaným skutočnostiam týkajúcim sa príjmov odporcu, v dôsledku čoho platenie výživného navrhovateľa práve v tejto výške, je v možnostiach a schopnostiach odporcu, príznačne už bez ohľadu na všetky tvrdené výdavky navrhovateľa. Naďalej sa pritom navrhovateľ bude čiastočne podieľať na životnej úrovni jeho matky, ktorej čistou mzdou je 328,51 eur mesačne, a to podľa skutkového vyhodnotenia súdu v nižšej miere než v akej sa môže podieľať na životnej úrovni otca, ktorého čistou mzdou je 531,41 eur mesačne.

O zameškanom výživnom súd rozhodol podľa ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine s prihliadnutím na dátum začatia tohto konania, t.j. 22. 09. 2014 a čas vyhlásenia rozsudku. Zameškané výživné tak predstavuje v jednotlivom mesiaci rozdiel tu priznaných 150 eur a dosiaľ súdom priznaných 80 eur, t.j. teraz 70 eur mesačne, a to za mesiac september 2014 v miere (70 eur : 31 dní x 10 dní) 22,58 eur a uplynulé ďalšie tri výplatné termíny 15. deň v mesiaci (210 eur), a to podľa výpočtu na pojednávaní vo výške 231 eur, ktoré súd povolil odporcovi splácať v splátkach vo výške 20 eur mesačne, splatných spolu s bežným výživným, v termínoch po právoplatnosti tohto rozsudku.

V konaní bol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) v celom rozsahu úspešný navrhovateľ voči odporcovi, náhradu trov konania si neuplatnil, navyše rozhodovanie súdu bolo spojené s hodnotením osobných pomerov účastníkov, ktoré vzájomne nemuseli byť sporovým stranám známe aj v dôsledku zemepisného odlúčenia. Súd preto odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Týmto rozsudok dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 21P/366/2012-36 zo dňa 26. 11. 2012.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca.

V odvolaní uviedol, že súd určil vyživovaciu povinnosť bez náležitého zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, neúplne zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím sú dané odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/ a f/ O. s. p. Okrem toho zdôraznil, že od vyhlásenia rozsudku došlo k podstatnej zmene pomerov na jeho strane, ktorá skutočnosť je významná pre určenie výšky výživného

a túto zmenu náležite zdôvodňuje aj preukazuje v rámci svojho vzájomného návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti.

Odporca vytýkal súdu, že z odôvodnenia rozsudku nie je možné ustáliť, prečo súd považoval za dôvodné zvýšenie výživného práve na sumu 150 eur a z celkového znenia rozsudku sa skôr javí ako pravdepodobné, že bez náležitého zisťovania len mechanicky akceptoval sumu požadovanú navrhovateľom. Ďalej bez vysvetlenia neuznal ním preukázané a odôvodnené výdavky na bežný chod domácnosti. V tejto súvislosti uviedol, že na jednej strane súd spochybní a nezohľadní jeho výdavky na zabezpečenie paliva na vykurovanie bývania, na druhej strane za adekvátne považuje výdavky navrhovateľa v sume 54 eur mesačne na tenis. Uvedené je podľa jeho názoru v rozpore s ust. Zákona o rodine a nezodpovedá požiadavke odôvodnených potrieb oprávneného a schopnosti a možnosti povinného. Mal za to, že pokiaľ sa navrhovateľ chce venovať takému nákladnému koníčku ako je tenis, pričom sa jedná výslovne o záľubu a nie o nevyhnutnosť z hľadiska jeho prípravy na budúce povolanie, je na ňom, aby si prípadne brigádnickou prácou na takúto záľubu zarobil, pokiaľ jeho možnosti ani možnosti jeho matky nedovoľujú úhradu takejto záľuby.

Ďalej vytýkal súdu, že sa vôbec nezaoberal otázkou príjmov navrhovateľa, navštevuje síce dennú formu vysokoškolského štúdia, ale nepochybne ako väčšina študentov má možnosť privyrobiť si, a to nielen počas školských prázdnin, ale aj počas semestra.

Taktiež nie je zrejmé, z akého dôvodu súd vychádzal z príjmu matky z obdobia, ktoré nie je predmetom konania, keď boli predložené vyúčtovania za rok 2013, avšak predmetom konania je výživné za obdobie od septembra 2014 do budúcnosti.

Ďalej odporca tvrdil, že v konaní preukazoval, že jeho zdravotný stav sa v poslednom období zhoršil a okrem problémov so zrakom má aj problémy s chrbticou, ktoré boli tiež príčinou je práceneschopnosti, pričom práceneschopný bol aj v čase rozhodovania súdu. Je zrejmé, že príjem v mesiaci, v ktorom bol práceneschopný je značne odlišný od príjmu, kedy má odpracovaný celý mesiac. Súd však ani túto skutočnosť nezohľadnil a vychádzal len zo záveru o priemernom mesačnom čistom príjme vo výške 531 eur. V prílohe pripojil potvrdenie o tom, že v rozhodnom období, t.j. v období, ktoré je predmetom konania, bol práceneschopný, a to v mesiaci október 2014 v počte 17 dní, pričom mu boli vyplácané nemocenské dávky v sume 85,60 eur a v mesiaci december v počte 15 dní vyplatené nemocenské dávky 61,20 eur. Teda jeho príjem za tieto mesiace v žiadnom prípade nedosahoval výšku 531 eur, z ktorej súd vychádzal.

Ďalej pokiaľ súd v odôvodnení konštatuje, že nezohľadnil jeho náklady súvisiace so zabezpečením lekárskej starostlivosti o jeho rodičov, spočívajúce najmä vo výdavkoch na dopravu k lekárom, je presvedčený, že takéto rozhodnutie odporuje princípom, na ktorých by vzťahy medzi rodičmi a deťmi mali byť postavené a odporuje Zákona o rodine.

Súdom určené výživné 150 eur mesačne je podľa odporcu v rozpore s ust. Zákona o rodine, na ktoré súd v rozsudku poukazuje, nakoľko nereflektuje ani odôvodnené potreby oprávneného a nevychádza zo schopností a možností povinného a je pre neho likvidačné.

Na záver zdôraznil, že písomné vyhotovenie rozsudku mu bolo doručené až po viac ako 75 dňoch od jeho vyhlásenia, čo značne sťažuje jeho situáciu vo vzťahu k výške zameškaného výživného, kedy zameškané výživné a jeho splátky boli určené ku dňu vyhlásenia rozsudku.

Súčasťou podaného odvolania odporcu bol aj vzájomný návrh odporcu na zníženie výživného. V tomto uviedol, že odhliadnuc od argumentácie uvedenej vyššie, ktorá preukazuje nezákonnosť určenia výživného sumou 150 eur mesačne poukazuje na skutočnosť, že od vyhlásenia rozsudku sa podstatne zmenili okolnosti, z ktorých súd vychádzal a z dôvodu týchto podstatných zmien podáva vzájomný návrh na zníženie výživného, počnúc od 10. 01. 2015 na sumu určenú minimálnym výživným. Zmena okolností spočíva v tom, že bol nútený ukončiť svoj pracovný pomer, a to tak zo zdravotných dôvodov na jeho strane ako aj z dôvodov zhoršeného zdravotného stavu jeho rodičov, o ktorých sa musí starať. Pracovný pomer skončil k 09. 01. 2015 a v súčasnosti požiadal o príspevok na opatrovanie, ale do času jeho vybavenia je evidovaný na úrade práce bez nároku na podporu. V tejto súvislosti uviedol, že jeho rozhodnutie ukončiť prácu bolo výsledkom dlhodobého zhoršujúceho sa zdravotného stavu jeho rodičov ako aj jeho vlastného a nutnosti zabezpečiť svojim rodičom dôstojnú starobu. Žije s rodičmi v rodinnom dome v spoločnej domácnosti a zabezpečuje im kompletnú starostlivosť nielen o dom, čo je

samozrejmosť, ale aj o nich samotných, nakoľko majú vážne zdravotné problémy. Je presvedčený, že je jeho povinnosťou o rodičov sa postarať. Aj Zákon o rodine v § 66 určuje vyživovaciu povinnosť detí voči rodičom. Rodičom zabezpečuje plnenia vo forme poskytovania nevyhnutnej starostlivosti a opatery a tým si plní nielen zákonnú, ale aj morálnu povinnosť. Jeho príjem za mesiac január 2015 pozostáva len z príjmu za 9 odpracovaných dní. Príjem za mesiac február nemal žiadny a nebol poberateľom ani žiadnej sociálnej podpory.

Pri súčasných zmenených podmienkach, kedy nemá žiadny príjem, žiadal, aby bola jeho vyživovacia povinnosť znížená zo sumy 80 eur mesačne na sumu určenú v minimálnej rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa, alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona.

Odporca preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že návrh navrhovateľa na zvýšenie výživného zamietá v celom rozsahu. Zároveň navrhol, aby vyhovel jeho návrhu na zníženie výživného.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že konanie odporcu považuje za účelové.

Podotkol, že pokiaľ súd neprihliadal na určité časti výdavkov odporcu, keďže jeho obaja rodičia poberajú dôchodok, čiže prepravné výdavky a výdavky na lieky si dokážu uhrádzať sami. Odporca je dlhodobo neschopný nájsť si vlastné bývanie, a preto výdavky na bývanie, ktoré uviedol, nenesie sám v porovnaní s jeho matkou, ktorá je sama a stará sa o neho a o jeho ťažko zdravotne postihnutého brata, ktorý však má svoj invalidný dôchodok. Výdavky na jeho opateru preto nespájal s jeho vlastnými na rozdiel od odporcu, ktorý si výdavky svojich rodičov privlastnil len preto, aby v očiach súdu pôsobil, že nemá z čoho platiť výživné. Podľa navrhovateľa, nakoľko vyživovacia povinnosť odporcu je prvoradá, o čom hovorí aj ust. § 62 ods. 5 Zákona o rodine, kde výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov, mal by odporca vynaložiť všetko úsilie na to, aby sa vo svojom stále vysoko produktívnom veku zamestnal, či už v danom regióne, inom regióne, alebo v zahraničí a plnil si svoje povinnosti. Okrem odporcu sa o jeho rodičov môžu postarať aj jeho súrodenci, poprípade profesionálna opatrovatelka.

Aj dôkazy o zdravotnom stave odporcu sú zavádzajúce a slúžia na vyvolanie mylného dojmu o skutočnom stave, či už zdravotnom alebo finančnom.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že brigádnickú prácu vykonáva počas letných prázdnin, čo tvorí jeho jediný príjem z pracovnej činnosti a v priebehu školského roku sa venuje štúdiu o čom svedčí aj jeho prospech za posledný semester, ktorý je 1,0. Považoval za nemožné, aby z požadovaného výživného, ktoré navrhuje odporca, t.j. 30 % zo sumy životného minima pokryl aspoň nejakú relevantnú časť svojich výdavkov. Poukázal na to, že počas obdobia, kedy odporca bol nezamestnaný, bol schopný platiť 80 eur mesačne. Nevidel preto dôvod, aby súd ustupoval z tejto stanovenej hranice. Daná situácia nie je zo strany odporcu ničím novým, keďže v minulosti sa účelovo pripravil o prácu, čo potvrdil aj súd v rozsudku zo dňa 26. 11. 2012 č. k. 21P/366/2012-36 a tým sa vyhol plne navrhovanému zvýšeniu výživného. Na záver navrhovateľ podotkol, že z navrhovaného výživného zo strany odporcu nie je schopný uhrádzať, čo i len základné výdavky na stravu, oblečenie, cestovné, lieky na sezónnu astmu, potrebné učebnice a iné.

Navrhovateľ žiadal, aby súd trval na rozhodnutí v plnej miere. K vyjadreniu predložil potvrdenie o príjme matky za čas od januára 2014 do marca 2015.

Odporca napadol odvolaním rozsudok okresného súdu, ktorým bol zaviazaný prispievať na navrhovateľa zvýšeným výživným zo sumy 80 eur mesačne na sumu 150 eur mesačne od 22. 09. 2014. Vytýkal súdu, že určil vyživovaciu povinnosť bez náležitého zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, neúplne zistil skutkový stav a jeho rozhodnutia vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Okrem toho zdôraznil, že od vyhlásenia rozsudku došlo k podstatnej zmene pomerov na jeho strane, ktorá skutočnosť je významná pre určenie výšky výživného a túto zmenu náležite zdôvodňuje aj preukazuje v rámci svojho vzájomného návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti. Súčasťou odvolania odporcu bol preto aj vzájomný návrh na zníženie výživného na sumu určenú v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona.

Odporca môže za konania uplatniť svoje práva proti navrhovateľovi i vzájomným návrhom (§ 97 ods. 1 O. s. p.).

Podľa ust. § 216 ods. 1 O. s. p., ustanovenia § 92 ods. 1 a 4, § 97 a 98 pre odvolacie konanie neplatia.

Vzájomný návrh možno pripustiť, len pokiaľ konanie prebieha pred súdom prvého stupňa, pretože taktiež len pred súdom prvého stupňa (a teda nie pred odvolacím súdom) možno podávať návrhy na začatie konania. So zreteľom k tomu je pojmove vylúčené, aby odporca vznášal v odvolacom konaní vzájomným návrhom nejaké nároky. Z tohto dôvodu ustanovenie § 97 ods. 1 O. s. p. o vzájomnom návrhu s poukazom na ust. § 216 ods. 1 O. s. p. pre odvolanie konanie neplatí. Keďže vecné prejednanie vzájomného návrhu (§ 97 ods. 1 O. s. p.) podaného v odvolacom konaní nie je prípustné (R 76/1968), odvolací súd vzájomný návrh odporcu na zníženie výživného nepripustil. V ďalšom konaní sa preto zaoberal len dôvodmi odvolania odporcu vznesenými proti rozsudku okresného súdu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 veta prvá O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a to z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Hmotno-právnu podmienkou toho, aby súd mohol o veci opakovane rozhodnúť, je zmena pomerov. Zákon o rodine ani nevyžaduje tak ako Občiansky súdny poriadok, aby išlo o podstatnú zmenu. V zmysle judikatúry je potrebné prihliadať ku všetkým okolnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného. Avšak len vtedy môžu byť dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia rozsudku. Zmena pomerov môže byť odôvodnená buď subjektívne - okolnosťami na strane povinného, resp. okolnosťami na strane oprávneného, alebo objektívne - vývojom životných nákladov podľa ods. 3 ust. § 78 Zákona o rodine. Na strane povinného môže byť takouto zmenou strata zamestnania (súd je povinný skúmať príčiny), dlhodobá práceschopnosť, vznik novej vyživovacej povinnosti, zhoršenie majetkových pomerov a pod. Na strane oprávneného sú takými okolnosťami napr. nadobudnutie čiastočnej alebo úplnej schopnosti živiť sa sám, zmena potrieb - u školopovinných detí zväčša prechod na iný stupeň školskej dochádzky (predškola - I. stupeň - II. stupeň - stredná škola - vysoká škola), zmena majetkových pomerov a pod. Až v prípade, ak má súd preukázané, že sa pomery účastníkov zmenili, môže rozhodnúť o zmene výšky vyživovacej povinnosti.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ, konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k záveru, že okresný súd správne zistil skutkový stav, náležite vyhodnotil zmenu pomerov a jej počiatok a správne právne posúdil aj rozsah výživného. S jeho dôvodmi v tomto smere sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Porovnávajúc okolnosti v čase predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom s okolnosťami zistenými v súčasnej dobe aj odvolací súd dospel totiž k záveru, že od času posledného rozhodnutia došlo k podstatnej zmene pomerov na strane odporcu, ktorý sa zamestnal (v čase posledného súdneho rozhodnutia bol nezamestnaný). Pokiaľ ide o navrhovateľa tento po ukončení bakalárskeho štúdiu na vysokej škole mieni pokračovať v magisterskom štúdiu. Za primeranú zákonným hľadiskám (odôvodné potreby oprávneného, schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného) aj odvolací súd považoval u navrhovateľa sumu 150 eur mesačne, ktoré výživné je odporca, ktorý nemá ďalšiu vyživovaciu povinnosť

schopný platiť bez ohrozenia zabezpečenia svojich potrieb. S poukazom na uvedené konštatovanie a vzhľadom k tomu, že so všetkými odvolateľom uvádzanými skutočnosťami sa v dostatočnej miere vysporiadal už prvostupňový súd odvolací súd v ďalších podrobnostiach, vzhľadom na vecnú správnosť napadnutého rozsudku poukazuje na jeho podrobné odôvodnenie (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Odvolanie odporcu nepovažoval za dôvodné. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa oboznámil s výdavkami navrhovateľa a neakceptoval v ich celom rozsahu. Sumu 150 eur mesačne na študenta vysokej školy však tiež nepovažoval za premrštenú. Ani za takú ktorou by chcel navrhovateľ uhrádzať svoju záľubu v športe. Len najnutnejšie výdavky navrhovateľa totiž predstavovali napr. MHD 18 eur, obedy 32,40 eur, učebnice, oblečenie, obuv 30 eur, lieky 12 eur, kozmetika a hygiena 20 eur, mobil, internet. Aj keď je pravdou, že ohľadom matky navrhovateľa boli v konaní predložené príjmy z r. 2013 nebolo pochýb, že jej príjem je aj nasledujúcom období rovnaký. Potvrzuje to napokon aj potvrdenie predložené navrhovateľom vo vyjadrení k odvolaniu. Z tohto vyplýva, že priemerný čistý mesačný príjem za r. 2013 predstavoval u matky navrhovateľa sumu 307,29 kým za r. 2014 sumu 307,91 eur. Pokiaľ odporca poukazoval aj na zhoršenie jeho zdravotného stavu a s tým súvisiacu práceneschopnosť nebolo v konaní preukázané, že išlo o stav dlhodobý. Čo sa týka príjmu odporcu v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu sa konštatuje, že jeho priemerný čistý mesačný príjem za čas od januára do septembra 2014 predstavoval sumu 531,41 eur. Podľa odvolacieho súdu mal správne predstavovať vyššiu sumu a to 542,78 eur lebo okresný súd neprihliadol na sumu 102,27 eur v mesiaci apríl 2015 za dočasnú pracovnú neschopnosť. Okrem toho v jednotlivých mesiacoch príjem odporcu bol aj v sume 719,57 eur (marec 2014), či v sume 647,09 eur (jún 2014). Poukazovanie odporcu v odvolaní na možnosť navrhovateľa brigádniccky si privyrobiť nepovažoval odvolací súd za dôvodné. V prvom rade je potrebné uviesť, že navrhovateľ navštevuje dennú formu vysokoškolského štúdia a preto nemožno od neho požadovať, aby si brigádniccky privyrábal. Ojedinelý príjem z brigád počas školských prázdnin neovplyvňuje spravidla vyživovacia povinnosť rodičov. Nemožno nevidieť, že navrhovateľ môže tieto prostriedky použiť na značné výdavky spojené so štúdiom. Nezohľadnenie nákladov odporcu súvisiacich so zabezpečením lekárskej starostlivosti za stavu, že tento má vyživovaciu povinnosť k plnoletému dieťaťu, ktoré nie je schopné sa samé živiť, bolo opodstatnené. Táto vyživovacia povinnosť má totiž prednosť pred vyživovacou povinnosťou odporcu k jeho rodičom. Okrem toho navrhovateľ vo vyjadrení dôvodne poukazuje na to, že okrem odporcu majú povinnosť k rodičom aj jeho súrodenci.

Z týchto dôvodov odporca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné okolnosti, ktoré by neboli predmetom prvostupňového konania, resp. ktoré by súd pri svojom rozhodnutí nezohľadnil. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný navrhovateľ, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Podľa ust. § 222 ods. 3 O. s. p. za podmienok ust. § 164 O. s. p. odvolací súd nariadil okresnému súdu opravu v úvodnej časti napadnutého rozsudku a to pokiaľ ide o meno odporcu, ktoré okresný súd uviedol nesprávne. Táto nesprávnosť vyplýva z rodného listu navrhovateľa (č.l. 3 spisu), v ktorom je odporca označený menom „Z.“ rovnako ako aj z jeho označenia v rámci výsluchu ako účastníka konania na pojednávaní (č.l. 36 spisu).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** j e **p r í p u s t n é**.